

УДК 347.948

DOI: 10.31733/2078-3566-2022-3-192-200

Віктор МАКОВІЙ©

кандидат юридичних наук, доцент
(Одеський державний університет
внутрішніх справ, м. Одеса, Україна)

СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА У ПЛОЩИНІ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА НА СПРАВЕДЛИВИЙ СУД

Стаття містить дослідження сутності судової експертизи з огляду на реалізацію права на справедливий суд у процесуальному законодавстві України через призму положень Концепції про захист прав людини і основоположних свобод, напрацювань судової практики судів України та Європейського суду з прав людини. Здійснено опрацювання предметної юрисдикції Європейського суду з прав людини з питань, пов'язаних із застосуванням нормативних приписів щодо реалізації права на справедливий суд. Встановлено сутність судової експертизи як засобу до оціночної діяльності суду в межах відповідного процесу у розрізі змісту права на справедливий суд, що містить такі складові: верховенство права, справедливість та публічність судового розгляду, відповідність суду ознакам незалежності, безсторонності, законності, дотримання принципів рівності учасників процесу, здійснення судового провадження в межах розумних часових меж. Кожна з наведених складових відображена як у судовій практиці Європейського суду з прав людини, так і в українських судових інстанціях.

Ключові слова: *судова експертиза, право на справедливий суд, верховенство права, змагальність сторін, рівність учасників, юридична визначеність.*

Постановка проблеми. Право на справедливий суд серед прав та основоположних свобод людини, визначених Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод (надалі – Конвенція), є чи не найпріоритетнішим, оскільки фактично відтворюється ст. 6 цього міжнародного нормативно-правового акта та простежується прямо або опосередковано у нормативних приписах щодо інших прав людини. Подібний висновок треба зробити за результатами розгляду судової практики Європейського суду з прав людини (надалі – ЄСПЛ), вітчизняної судової практики, а також наявних наукових напрацювань у цій сфері. Дійсно, необхідно погодитись з SG. Rodrigo [1], на думку якої право на справедливий суд має розглядатися як чільний засіб до реалізації принципу верховенства права у розрізі забезпечення прав та свобод людини.

Досить усталеним у теорії права, судовій та правозастосовній практиці є підхід до змісту права на справедливий суд як основоположного права людини, який поряд з наведеною конструкцією верховенства права вміщує також і справедливість та публічність судового розгляду, відповідність суду ознакам незалежності, безсторонності, законності, дотримання принципів рівності учасників процесу, здійснення судового провадження в межах розумних часових меж.

Кожна з наведених елементів та ознак прояву права на справедливий суд піддається відповідній інтерпретації у площині відповідних рішень ЄСПЛ під час перегляду матеріалів справ, по яких винесені рішення в межах національного судочинства країн-підписантів Конвенції. Наведене створює передумови для насичення української правозастосовної та судової практики, правової науки термінологічним та процедурним досвідом зазначеної європейської судової інституції у питаннях забезпечення реалізації права на справедливий суд пересічного українця [2].

У площині предмета цього дослідження питання реалізації права на справедливий суд безпосередньо дотикається до змісту поведінки учасника вітчизняного судового провадження через забезпечення головного завдання такої процедури – справедливого судового розгляду, що опосередковується залученням спеціальних процесуальних конструкцій, важливе місце посеред яких посідає експертне дослідження.

© В. Маковій, 2022

ORCID iD: <https://orcid.org/0000-0002-6847-2309>

makoviy09@i.ua

Аналіз публікацій, в яких започатковано вирішення цієї проблеми. Питання сутності експертного дослідження в юридичній науці не є новим, про що свідчать наявні праці науковців у різних галузях права. При цьому дослідження цього питання здійснюється у розрізі правового положення експерта як головного суб'єкта судової експертизи, правового режиму самої експертизи, місця цієї діяльності у сукупності інших дій учасників провадження, особливостей здійснення судової експертизи у площині предмета спору та галузевої належності останнього тощо. Зокрема, О. Грабовська та М. Вілінський надали увагу правовому положенню експерта як суб'єкта зі спеціальними процесуальними повноваженнями, що безпосередньо визначені процесуальним законодавством [3]. О. Заяць та Р. Скриньковський зосередились на з'ясуванні проблемних питань участі експерта у цивільному судочинстві, висновок якого за певних обставин може бути єдиним джерелом доказу у відповідному провадженні [4]. Правовий режим нових видів судових експертних досліджень було проаналізовано та зароблено відповідні висновки Л. Дереченю, де поєднано останні науково-технічні досягнення у вузькій сфері суспільного буття та напрацювання юристів-практиків і здобутки правничої науки [5].

Загальні проблемні питання міжнародно-правового забезпечення судових експертиз дослідив О. Матвєєвський [6], порівняння моделей національного правового режиму судової експертизи в країнах сучасності на прикладі Австралії та Норвегії здійснили М. Malsch, I. Freckelton [7], безпосередньо питанню визначення кількісних та якісних характеристик залучення до розгляду у кримінальному провадженні результатів експертного дослідження на прикладі безпосередньої практики ЄСПЛ присвячена робота В. Юрчишина з відповідними результатами [8].

З огляду на наявний досить поширений аналіз сутності судової експертизи, її різновидів та правового положення експерта як суб'єкта, що здійснює таку діяльність, у тому числі у змісті відповідного міжнародно-правового підґрунтя, проблеми місця судової експертизи у змісті реалізації права людини на справедливий суд належним чином недосліджені та потребують додаткового з'ясування. Тому це питання постає на порядок денний, що актуалізує подальше його пізнання з урахуванням наявних міжнародних та вітчизняних тенденцій соціального і правового характеру.

Метою статті є визначення сутності правового режиму судової експертизи як складової правового механізму реалізації права людини на справедливий суд з огляду на зміст Конвенції, вітчизняну судову практику, правозастосовну діяльність ЄСПЛ та вітчизняні й міжнародні здобутки вчених-юристів.

Виклад основного матеріалу. Право на справедливий суд серед прав та основоположних свобод людини, визначених Конвенцією, очевидно, посідає провідне місце, що зокрема відгукується й у змісті інших міжнародних нормативно-правових актів і нормах вітчизняного законодавства, серед останніх зокрема сутність справедливого розгляду справи у ст. 2 Цивільного процесуального кодексу України (надалі – ЦПК України) та відповідні положення у інших галузях процесуального законодавства. При цьому виникає питання щодо предметної юрисдикції справ, на які поширюються наведені норми.

Досліджуючи судову практику України на предмет імплементації практики ЄСПЛ з питань забезпечення реалізації права на справедливий суд необхідно вказати таке.

Українські судові інстанції поширюють юрисдикцію ЄСПЛ не тільки на суто цивільні спори, а також сферу встановлення обґрунтованості висунутого проти особи кримінального обвинувачення, але й широко використовують відповідні судові рішення цієї міжнародної судової інституції у сфері публічних спорів. Прикладом цього можуть бути справи, пов'язані із захистом прав та свобод особи у відносинах з органами публічної влади. Зокрема, наявна численна кількість рішень судів адміністративної юрисдикції, в яких реалізація права на справедливий суд розглядається у площині відповідних рішень ЄСПЛ.

Серед них ухвала Одеського окружного адміністративного суду від 09 листопада 2016 року у справі № 815/5876/16 щодо розгляду клопотання про відвід головуючому судді в межах адміністративного позову до органів публічної влади щодо оскарження здійснених реєстраційних процедур, де застосована позиція ЄСПЛ стосовно прояву безсторонності та неупередженості суду у справі *Piersack v. Belgium* (1982) [9], згідно з якою, незважаючи на той факт, що безсторонність зазвичай означає відсутність упередженості, її відсутність або, навпаки, наявність може бути перевірено

різноманітними способами. Наведене дає змогу провести розмежування між суб'єктивним підходом, який відображає особисте переконання цього судді у конкретній справі, та об'єктивним підходом, який визначає, чи були достатні гарантії, щоб виключити будь-які сумніви щодо цього. Тому судом зроблено висновок, що під час оцінки безсторонності суду треба розмежовувати суб'єктивний та об'єктивний аспект.

Рішення Донецького окружного адміністративного суду в межах розгляду справи № 200/9979/19-а від 29 листопада 2019 року щодо визнання протиправною діяльності суб'єкта публічної влади оперує поняттям «майна», до якого відносить дозвільні документи (дозволи чи ліцензії), що має місце у рішенні ЄСПЛ *Tre Traktorer Aktiebolag v. Sweden* (1989) [10]. Наведена позиція безпосередньо забезпечує впровадження у судову практику механізму справедливого вирішення справи по суті у розрізі реалізації принципу верховенства права, де спори потребують врахування не лише національного законодавства, але й Конвенції та відповідних рішень ЄСПЛ.

У справі № 728/968/17, яку розглядав Бахмацький районний суд Чернігівської області 19 липня 2017 року, щодо стягнення з суб'єкта публічної влади соціальної виплати у вигляді пенсії з посиланням на матеріали справи *Salesi v. Italy* (1993) витлумачено зміст цивільних прав та обов'язків згідно зі ст. 6 Конвенції у ширшому розумінні, ніж то передбачено національним законодавством, як наслідок, у розрізі реалізації права на справедливий суд витлумачено абсолютність похідного права на доступ до суду [11]. Наведене дало змогу пов'язати зміст наведених гарантій, закріплених у статті 6 Конвенції, зі створенням державою правового механізму виконання остаточного та обов'язкового для всіх рішення суду.

З метою застосування загальних засад реалізації права на справедливий суд під час вирішення спорів у сфері державної служби Одеський окружний адміністративний суд під час розгляду справи № 420/3574/19 7 листопада 2019 року щодо визнання незаконним наказу органу публічної влади стосовно звільнення державного службовця та поновлення його на державній службі застосував рішення ЄСПЛ *Pellegrin v. France* (1999), в якому поширюється на вказані відносини зміст частини 1 статті 6 Конвенції [12].

З урахуванням викладеного українськими судами робиться висновок щодо розмежування предметної юрисдикції трудових спорів за участю суб'єкта публічної влади, на які не поширюються положення частини 1 статті 6 Конвенції, де визначальним критерієм є ознака, сформульована ЄСПЛ *Vilho Eskelinen and others v. Finland* (2007): із сфери застосування частини 1 статті 6 вилучаються лише такі спори, що порушуються державними службовцями, чії обов'язки є типовим прикладом специфічної діяльності, пов'язаної з державною службою, оскільки останні діють як представники державної влади і відповідають за захист загальнодержавних інтересів та інтересів інших державних органів. Саме наведена ознака стала підставою до висновку П'ятого апеляційного адміністративного суду у справі № 400/2892/19 від 2 червня 2020 року щодо не поширення наведених положень Конвенції на відносини за участю поліцейського доти, поки він не втратить свій специфічний статус у зв'язку зі звільненням зі служби [13].

Ну і не менш значущим є виокремлення предмета розгляду судовою інстанцією у контексті наведеного саме питання спору щодо прав та обов'язків людини цивільного характеру або встановлення обґрунтованості висунутого проти неї кримінального обвинувачення. До того ж безпосередньо самим ЄСПЛ розтлумачено ширше розуміння спорів щодо прав та обов'язків людини цивільного характеру, де поширено юрисдикцію дії відповідних положень Конвенції також і на інші взаємовідносини, які виходять за межі суто цивільних, на прикладі публічних або адміністративно-правових відносин (ECHR, 1978), що впливає на юрисдикцію цього судового органу [14].

Наведене дає підстави сформулювати умовивід, за яким реалізація права на справедливий суд у площині положень Конвенції має також і відповідну інтерпретацію через формування загальних засад використання експертного дослідження у судочинстві всіх видів, зокрема і цивільному.

Основні засади експертного дослідження як засобу до встановлення істини у судовому провадженні віднайшли відображення у положеннях вітчизняного та міжнародного законодавства. Експертиза як дослідження, що ґрунтується на основі спеціальних знань у галузі науки, техніки, мистецтва, ремесла тощо об'єктів, явищ і процесів з метою надання висновку з питань, що є або будуть предметом судового розгляду, посідає належне місце серед інших даних, на підставі яких суд встановлює

наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників цивільної справи, та інших обставин, які мають значення для її вирішення. Водночас процеси глобалізації усіх суспільних явищ, у тому числі й в Україні, не залишають осторонь питання визначення місця того чи іншого правового інституту у масиві регулюючих відповідні суспільні відносини правових механізмів. Тому досить актуальним є питання визначення правового режиму судової експертизи у цивільному процесі саме у контексті вітчизняного та міжнародного законодавства.

Наявне на сьогодні вітчизняне законодавство, що встановлює правовий режим судової експертизи у цивільному процесі, опосередковується головним чином положеннями Закону України «Про судову експертизу», Цивільно-процесуальним кодексом України та наказом Міністерства юстиції України від 8 жовтня 1998 року, якою затверджено Інструкцію про призначення та проведення судових експертиз та експертних досліджень і Науково-методичні рекомендації з питань підготовки та призначення судових експертиз та експертних досліджень.

У розрізі наведених нормативно-правових актів необхідно вказати на конструктивність безпосередньо цивільно-процесуального закону як засобу до визначення часу, місця, меж, функціонального призначення використання судової експертизи в межах відповідного судового провадження під час розгляду тієї чи іншої цивільної справи, що дає змогу учаснику справи вибудувати відповідну стратегію захисту порушених, оспорених чи не визнаних прав та інтересів, технологічність нормативних приписів решти наведених законодавчих актів, які опосередковують тактичні засади застосування судової експертизи у площині визначення різновиду експертного дослідження, порядку його проведення, призначення суб'єкта, який уповноважений на надання експертного висновку, з встановленням його правового статусу як учасника процесу, окреслення кола питань, які має вирішити експертне дослідження тощо. Наведене, очевидно, повною мірою може бути поширеним і на інші види процесу з урахуванням певної специфіки такої процедури, а також деяких процесуальних особливостей реалізації механізму експертного дослідження.

Міжнародне законодавство з питань правового регулювання судової експертизи доречно умовно поділити на унормування положень співробітництва у сфері проведення та застосування експертних досліджень у відповідних формах судового процесу або ж безпосередньо самої процедури призначення та проведення судової експертизи в межах діяльності відповідної міжнародної судової інстанції. Зокрема, щодо першого напряму в літературі приділяється увага резолюції 58/4 Генеральної Асамблеї ООН від 31 жовтня 2003 року, якою було ухвалено Конвенцію ООН проти корупції, де визначені шляхи застосування різних форм міжнародного співробітництва щодо запобігання корупції й боротьби з нею, як-то через повернення активів, з використанням різних засобів розслідування, кримінального переслідування та судового розгляду, у тому числі й судової експертизи, правовим засадам функціонування таких міжнародних організацій, як Європейська асоціація судової експертизи, Міжнародна організація ідентифікації, Європейська мережа судово-експертних наукових установ тощо [6, с. 53–54]. До зазначених документів необхідно віднести низку двосторонніх міжнародних домовленостей, що урегульовують зазначене питання на вищому рівні з такими країнами, як: Польща, Чехія, Китай, Молдова, Литва тощо. В межах наведених міжнародних документів, зокрема, відбувалася тривалий час співпраця стосовно проведення експертних досліджень, які в Україні не здійснювались через ті чи інші причини, як-то було на прикладі залучення іноземних експертів для здійснення експертних досліджень ДНК [5].

У площині іншого напряму розвитку міжнародного законодавства, що забезпечує функціонування судової експертизи на міждержавному рівні, необхідно відзначити правові засади функціонування міжнародних судових інстанцій, серед яких особливої уваги необхідно надати питанню функціонування ЄСПЛ. З урахуванням змісту Конвенції діяльність ЄСПЛ розглядається у площині забезпечення Договірними Сторонами їхніх зобов'язань за Конвенцією та протоколами до неї. Оскільки Україна входить до підписантів з моменту ратифікації Конвенції Верховною Радою України з 1997 року (1997), то взяті нею зобов'язання в межах реалізації положень вказаного міжнародно-правового акта є предметом юрисдикції Європейського суду з прав людини.

Лінгвістично-правовий аналіз положень статті 6 Конвенції свідчить про таке. Право на справедливий суд має розглядатись у контексті змісту таких понять, як

справедливість та публічність судового розгляду, забезпечення цього процесу судовою інстанцією, яка відповідає ознакам незалежності, безсторонності, його здійснення у визначених часових межах з огляду на оціночну категорію розумності поведінки усіх учасників провадження за відповідних обставин. До того ж окремою рисою реалізації наведеного права є законність, яка може розглядатися як у широкому, так і вузькому розумінні, а також у площині явища, яке розглядається, як-то законності процедури розгляду тієї чи іншої категорії справ. У більш широкому розумінні таке поняття має розглядатися як відповідність судового провадження праву, що узгоджується з реалізацією змісту принципу верховенства права, що виявляється більш обґрунтованим з урахуванням викладеного в цьому дослідженні та значенням такої фундаментальної засади регулювання суспільних відносин у судовій практиці країн сучасності.

Цікавим видається підхід, за яким Регламент ЄСПЛ досліджується саме у контексті правового статусу експерта та правового режиму судової експертизи як засобу до оціночної діяльності суду в межах відповідного процесу. Зазначене створює передумови до реагування цієї міжнародної судової інстанції на протиправні національні експертні дослідження в аспекті процедури, підстав, правових наслідків його застосування [15].

Дослідження наведеного нормативно-правового акта дає змогу виокремити норми, що визначають правовий режим експертизи та правовий статус експерта, зокрема в правилах А5 (виклик експертів на судовий розгляд), А6 (присяга і урочиста заява експертів), А7 (заслуховування експерта) Додатку до Регламенту. Ну і безпосередньо судова практика ЄСПЛ насичена відповідними висновками щодо застосування експертизи в межах відповідних національних правових режимів.

Відповідним чином у дослідженнях судової практики країн-підписантів Конвенції наголошено на поширеному використанні у національному судочинстві практики ЄСПЛ щодо застосування експертних досліджень та залучення експерта як учасника судочинства. Тож на підставі правозастосовної практики вказаної міжнародної судової інстанції робиться висновок щодо повноважень сторони певного провадження оскаржити висновки офіційно призначеного експерта для проведення відповідного експертного дослідження через процедуру заслуховування запропонованого нею іншого експерта [7]. Подібним чином ЄСПЛ у рішенні «Case of Khodorkovskiy And Lebedev v. Russia» від 25.07.2013 року звертає увагу на недопустимість відмови національного суду у задоволенні клопотання про розгляд у суді рецензії на висновки експертів, що фактично порушує зазначене право на справедливий розгляд справи, оскільки порушується рівновага між інтересами сторін у справі [16].

Не менш значущим є підхід ЄСПЛ щодо наділення висновку експерта у тій чи іншій кримінальній справі ознакою ключового доказу, що дає змогу забезпечити реалізацію відповідних складових у змісті права на справедливий суд. Така позиція створює передумови до наділення судової експертизи поряд з внутрішнім переконанням судді значною юридичною силою під час оцінки разом з іншими доказами. Подібна позиція підтримана у контексті використання судової експертизи як ключового доказу під час доведення в межах кримінального провадження фактів застосування катувань, тортур та інших жорстоких, нелюдських та таких, що принижують честь та гідність людини, видів протиправної поведінки, за наслідками аналізу практики ЄСПЛ [17].

Очевидно, гіпотетично наведений підхід до оціночного значення судової експертизи в рамках окремих видів провадження у цивільному процесі теж матиме місце, зокрема у випадку проведення обов'язкового експертного дослідження за виключним колом справ у відповідності до ст. 105 ЦПК України. Така позиція відображена у дослідженнях окремих дослідників з питань використання судової експертизи при з'ясуванні ступеню заподіяних тілесних ушкоджень людині, що віднайшло відображення у відповідних рішеннях ЄСПЛ [18].

Вітчизняною судовою практикою на прикладі постанови Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду від 26 квітня 2018 року у справі № 922/4106/16 з використанням практики ЄСПЛ безпосередньо вказано на обов'язковість врахування результатів судової експертизи як засобу встановлення або оцінки фактичних обставин справи, тобто фактично її невід'ємність як частини відповідної судової процедури [19]. При цьому звертається увага на позицію наведеної судової інстанції у частині підстав призначення судової експертизи у площині іншої складової права на справедливий суд, зокрема реалізація принципу правової

визначеності, ключовими термінами якого наголошуються однозначність та передбачуваність правозастосування, а саме системність та послідовність у діяльності відповідних органів державної влади, в першу чергу судів. Очевидно, такий підхід перегукується з ще одним принципом реалізації змісту права на справедливий суд, а саме принципом законності, де у випадках імперативного визначення процедури експертного дослідження у нормах законодавства наведений засіб має бути обов'язково застосований. Така позиція має детальнішу регламентацію у деяких процесуальних законах, зокрема Кримінальному процесуальному кодексі України.

Сприйняття права особи на призначення судової експертизи у розрізі реалізації принципу юридичної рівності або змагальності сторін як складової змісту права на справедливий суд розтлумачено у положеннях ухвали Вищого антикорупційного суду від 28 травня 2020 року у справі № 991/1551/19 з відсиланням до практики ЄСПЛ у формі рішення «Brandstetter v. Austria» від 28 серпня 1991 року [20]. Така позиція заслуговує на підтримку з огляду на сутність цього принципу, визначеного в межах ст. 12 ЦПК, що містить юридично забезпечену рівну можливість здійснення учасниками справи всіх процесуальних прав та обов'язків, серед яких право на заявлення клопотання про призначення експертизи для з'ясування обставин, що мають значення для справи і потребують спеціальних знань, а також обов'язок доказування, тобто доведення тих обставин, на які вона посилається як на підставу своїх вимог та заперечень, зокрема посередництвом дослідження відповідних обставин у складі предмета доказування з урахуванням наявних у експерта спеціальних знань у відповідній сфері.

Узагальненою і такою, що має повне право на підтримку, є позиція окремих дослідників, які сприймають різноманіття експертних досліджень в межах відповідного судового провадження як засобів до підтримки процесуальних гарантій, що забезпечують баланс справедливості в межах відповідного судового розгляду справи, а також створюють умови для належного дослідження відповідних обставин, які є підставою вимог та заперечень в межах того чи іншого матеріально-правового спору тощо [21]. По суті таке судження є одним з проєкцій попереднього підходу до сутності судової експертизи як процесуального засобу здійснення відповідних процесуальних прав та виконання певних процесуальних обов'язків учасників судочинства.

Прояв різноманітності судової експертизи як юридично-технологічної конструкції у змісті процесуальних правовідносин має досить різнобарвне втілення у різних категоріях справ, що викладені вище і не тільки. Безумовно, на перший погляд, серед останніх для створення справедливого балансу інтересів учасників процесу вагомими є експертні дослідження, виконані в межах певних екстраординарних обставин тих чи інших матеріально-правових відносин для особи, на прикладі імперативних приписів ст. 105 ЦПК чи процесуальних норм інших галузей права. Очевидно, з урахуванням змісту принципу змагальності сторін або юридичної рівності більш вагомими будуть саме інші умови проведення експертного дослідження, в межах диспозитивної поведінки учасників судового провадження, під час реалізації змісту відповідних процесуальних правовідносин.

Висновки. Зважаючи на викладене, необхідно констатувати, що право на справедливий суд у контексті положень Конвенції та судової практики ЄСПЛ є доволі широким за змістовним тлумаченням поняттям, яке вміщує низку важливих для розгляду та вирішення справи по суті категорій, серед яких: верховенство права, справедливість та публічність судового розгляду, відповідність суду ознакам незалежності, безсторонності, законності, дотримання принципів рівності учасників процесу, здійснення судового провадження в межах розумних часових меж.

Судова експертиза посідає належне місце посеред інших процесуальних конструкцій, що забезпечують справедливий розгляд справи. Реалізація змісту юрисдикції ЄСПЛ дає привід говорити про можливість використання судової експертизи для забезпечення реалізації права на справедливий суд у межах всіх галузей вітчизняного судочинства, поширюючи зміст цього права як на приватні, так і публічні взаємини.

Судова експертиза віднайшла відображення у контексті її правового режиму та правового статусу експерта як у міжнародному, так і вітчизняному законодавстві. При цьому значущим став процес імплементації першого в друге, а також питання впровадження у національне судочинство основних засад використання судової експертизи, сформульованих у судовій практиці ЄСПЛ.

Встановлено, що Регламент ЄСПЛ структурований саме у контексті правового статусу експерта та правового режиму судової експертизи як засобу до оціночної діяльності суду в межах відповідного процесу. ЄСПЛ звертає увагу на поширене використання у національному судочинстві практики цієї судової інстанції в частині застосування експертних досліджень та залучення експерта як учасника судочинства.

Аналіз судової практики ЄСПЛ та вітчизняних судів свідчить про впровадження судової експертизи у відповідне судочинство для забезпечення права на справедливий суд з огляду на його зміст. Тож відмова національного суду у задоволенні клопотання про розгляд у суді рецензії на висновки експертів фактично порушує рівновагу між інтересами сторін у справі. За певних обставин справи експертне дослідження може сприйматися як так званий ключовий доказ, зокрема за умов обов'язкового проведення експертизи, на прикладі ст. 105 ЦПК України.

Обов'язок призначення судової експертизи проєктується як Верховним судом, так і ЄСПЛ через призму реалізації принципу правової визначеності, ключовими термінами якого наголошуються однозначність та передбачуваність правозастосування, а саме системність та послідовність у діяльності відповідних органів державної влади, насамперед судів. Такий підхід перегукується з ще одним принципом реалізації змісту права на справедливий суд, а саме принципом законності, де у випадках імперативного визначення процедури експертного дослідження у нормах законодавства наведений засіб має бути обов'язково застосований.

Право особи на призначення судової експертизи сприймається ЄСПЛ через реалізацію принципу юридичної рівності або змагальності сторін як складової змісту права на справедливий суд, що означає юридично забезпечену рівну можливість здійснення учасниками справи всіх процесуальних прав та обов'язків, серед яких право на заявлення клопотання про призначення експертизи.

Підтримано позицію, за якою різноманіття експертних досліджень у межах відповідного судового провадження сприймається в якості засобів до підтримки процесуальних гарантій, що забезпечують баланс справедливості в межах відповідного судового розгляду справи, а також створюють умови для належного дослідження відповідних обставин, які є підставою вимог та заперечень у межах того чи іншого матеріально-правового спору.

Безумовно, дослідження сутності судової експертизи у площині реалізації права на справедливий суд має перспективу з урахуванням змісту такого права та безмежності проявів його тлумачення у судовій практиці України та ЄСПЛ, що визначає перспективу подальших розвідок у цьому питанні.

Список використаних джерел

1. Rodrigo S. G. The right to a fair trial in the European Union: Lights and shadows. *Revista de Investigações Constitucionais*. 2015. Vol. 2. № 2. P. 7–29.
2. Denysova A., Blaga, A., Makovii, V., Kaliuzhna, Y. The right to a justice court: implementation of the practice of the European Court of human rights in the Ukrainian judiciary. *Linguistics and Culture Review*. 2021. Vol. 5. № S4. P. 1707–1722.
3. Грабовська О., Вілінський М. Експерт у цивільному судочинстві. *Підприємництво, господарство і право*. 2021. № 1. С. 5–10.
4. Olha Zaiats, Ruslan Skrynkovskyy. Problematic Aspects of Expert Participation in the Civil Procedure of Ukraine. *Traektoriâ Nauki = Path of Science*. 2019. Vol. 5. № 9. P. 3001–3011.
5. Дереча Л. М. До питання формування нових видів судових експертиз. *Актуальні питання судової експертизи і криміналістики : зб. матеріалів Міжнар. наук.-практ. конф.-полілогу (м. Харків, 15–16 квіт. 2021 р.)*. Харків : Право, 2021. С. 146–148.
6. Матвеевський О. В. Міжнародно-правове забезпечення судових експертиз: постановка питання. *Митна справа*. 2013. № 6(90). Т. 1. С. 51–56.
7. Malsch M., Freckelton I. Expert Bias and Partisanship: A Comparison Between Australia and the Netherlands. *Psychology, Public Policy, and Law*. 2005. Vol. 11. № 1. P. 42–61.
8. Юрчишин В. Судова експертиза в діяльності Європейського суду з прав людини: питання теорії та практики. *Право і суспільство*. 2021. № 2. С. 240–245.
9. Ухвала Одеського окружного адміністративного суду від 09 листопада 2016 року у справі № 815/5876/16. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/62674384>.
10. Рішення Донецького окружного адміністративного суду від 29 листопада 2019 року у справі № 200/9979/19-а. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/86096836>.
11. Постанова Бахмацького районного суду Чернігівської області від 19 липня 2017 року у

- справі № 728/968/17. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/67802256>.
12. Рішення Одеського окружного адміністративного суду від 7 листопада 2019 року у справі № 420/3574/19. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/67802256>.
13. Рішення П'ятого апеляційного адміністративного суду від 2 червня 2020 року у справі № 400/2892/19. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/89674646>.
14. European Court of Human Rights. (1978). Case of König v. Germany (Application nos. 6232/73). URL : <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-57512>.
15. Rules of Court. URL : https://www.echr.coe.int/Documents/Rules_Court_ENG.pdf.
16. European Court of Human Rights. (2013). Case of Khodorkovskiy And Lebedev v. Russia (Applications nos. 11082/06 and 13772/05). URL : <https://hudoc.echr.coe.int/fre?i=001-122697>.
17. Tatsiy V., Zhuravel V., Avdeeva G. Independent forensic medical examination as a mean of proving the facts of a torture usage. *Wiadomosci lekarskie*. 2019. Vol. 71. № 12 (2). P. 2596–2601. URL : <https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/32124792/>.
18. Buletsa S., Zaborovskyy V., Chepys O., Badyda A., Panina Yu. Obligations to indemnify damages inflicted by maiming and other personal injuries including death: theoretical and practical issues (review). *Georgian medical news*. 2019. № 294. P. 156–165. URL : <http://www.scopus.com/inward/record.url?eid=2-s2.0-85074544684&partnerID=MN8TOARS>.
19. Постанова Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду від 26 квітня 2018 року у справі № 922/4106/16. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/73700116>.
20. Ухвала Вищого антикорупційного суду від 28 травня 2020 року у справі № 991/1551/19. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/89572331>.
21. Kliuiev O., Agapova O., Simakova-Yefremian E., Snigerov O. The contribution of forensic examination to ensuring the right to a fair trial within ecthr case law. *Access to Justice in Eastern Europe*. 2021. Vol. 4. № 4. P. 104–115.

Надійшла до редакції 14.09.2022

References

- Rodrigo, S. G. (2015) The right to a fair trial in the European Union: Lights and shadows. *Revista de Investigações Constitucionais*. Vol. 2. № 2. P. 7–29.
- Denysova, A., Blaga, A., Makovii, V., Kaliuzhna, Y. (2021) The right to a justice court: implementation of the practice of the European Court of human rights in the Ukrainian judiciary. *Linguistics and Culture Review*. Vol. 5. № S4, pp. 1707–1722.
- Hrabovska, O., Vilinskyi, M. (2021) Ekspert u tsyvilnomu sudochynstvi [Expert in civil proceedings]. *Pidpriemnytsvo, gospodarstvo i pravo*. № 1, pp. 5–10. [in Ukr.].
- Zaiats, O., Skrynkovskyy, R. (2019) Problematic Aspects of Expert Participation in the Civil Procedure of Ukraine. *Trajektoriâ Nauki = Path of Science*. Vol. 5. № 9, pp. 3001–3011.
- Derecha, L. M. (2021) Do pytannia formuvannia novykh vydiv sudovykh ekspertyz. [To the question of the formation of new types of forensic examinations]. *Aktualni pytannia sudovoi ekspertyz i kriminalistyky : zb. materialiv Mizhnarodnoi naukovoprakt. konf-polilohu (m. Kharkiv, 15–16 kvit. 2021 r.)*. Kharkiv : Pravo, pp. 146–148. [in Ukr.].
- Matvieievskiy, O. V. (2013) Mizhnarodno-pravove zabezpechennia sudovykh ekspertyz: postanovka pytannia [International legal provision of forensic examinations: posing the question]. *Mytna sprava*. № 6(90). Vol. 1, pp. 51–56. [in Ukr.].
- Malsch, M., Freckelton I. (2005) Expert Bias and Partisanship: A Comparison Between Australia and the Netherlands. *Psychology, Public Policy, and Law*. Vol. 11. № 1, pp. 42–61.
- Yurchyshyn, V. (2021) Sudova ekspertyz v diialnosti Yevropeiskoho sudu z prav liudyny: pytannia teorii ta praktyky [Forensic expertise in the activities of the European Court of Human Rights: issues of theory and practice]. *Pravo i suspilstvo*. № 2, pp. 240–245. [in Ukr.].
- Ukhvala Odeskoho okruzhnogo administratyvnoho sudu vid 09 lystopada 2016 roku u spravi № 815/5876/16 [Decision of the Odesa District Administrative Court dated November 9, 2016 in case No. 815/5876/16]. *Yedyni derzhavni reiestr sudovykh rishen*. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/62674384>. [in Ukr.].
- Rishennia Donetskoho okruzhnogo administratyvnoho sudu vid 29 lystopada 2019 roku u spravi № 200/9979/19-a [Decision of the Donetsk District Administrative Court of November 29, 2019 in case No. 200/9979/19-a]. *Yedyni derzhavni reiestr sudovykh rishen*. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/86096836>. [in Ukr.].
- Postanova Bakhmatskoho raionnoho sudu Chernihivskoi oblasti vid 19 lystopada 2017 roku u spravi № 728/968/17 [Resolution of the Bakhmatsky District Court of Chernihiv Region dated July 19, 2017 in case No. 728/968/17]. *Yedyni derzhavni reiestr sudovykh rishen*. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/67802256>. [in Ukr.].
- Rishennia Odeskoho okruzhnogo administratyvnoho sudu vid 7 lystopada 2019 roku u spravi

№ 420/3574/19 [Decision of the Odesa District Administrative Court of November 7, 2019 in case No. 420/3574/19]. *Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen*. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/67802256>. [in Ukr.].

13. Rishennia Piatoho apeliatsiinoho administratyvnoho sudu vid 2 chervnia 2020 roku u spravi № 400/2892/19 [Decision of the Fifth Administrative Court of Appeal dated June 2, 2020 in case No. 400/2892/19]. *Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen*. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/89674646>. [in Ukr.].

14. European Court of Human Rights. (1978). Case of König v. Germany (Application no. 6232/73). URL : <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-57512>.

15. Rules of Court. URL : https://www.echr.coe.int/Documents/Rules_Court_ENG.pdf.

16. European Court of Human Rights. (2013). Case of Khodorkovskiy And Lebedev v. Russia (Applications nos. 11082/06 and 13772/05). URL: <https://hudoc.echr.coe.int/fre?i=001-122697>.

17. Tatsiy, V., Zhuravel V., Avdeyeva G. (2019) Independent forensic medical examination as a mean of proving the facts of a torture usage. *Widomosci lekarskie*. Vol. 71. № 12 (2), pp. 2596–2601. URL: <https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/32124792/>.

18. Buletsa, S., Zaborovskyy, V., Chepys, O., Badyda, A., Panina, Yu. (2019) Obligations to indemnify damages inflicted by maiming and other personal injuries including death: theoretical and practical issues (review). *Georgian medical news*. № 294, pp. 156–165. URL : <http://www.scopus.com/inward/record.url?eid=2-s2.0-85074544684&partnerID=MN8TOARS>.

19. Postanova Kasatsiinoho hospodarskoho sudu u skladi Verkhovnoho Sudu vid 26 kvitnia 2018 roku u spravi № 922/4106/16 [Resolution of the Commercial Court of Cassation as part of the Supreme Court dated April 26, 2018 in case No. 922/4106/16]. *Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/73700116>. [in Ukr.].

20. Ukhvala Vyshchoho antykoruptsiinoho sudu vid 28 travnia 2020 roku u spravi № 991/1551/19 [Resolution of the High Anti-Corruption Court dated May 28, 2020 in case No. 991/1551/19]. *Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/89572331>. [in Ukr.].

21. Kliuiev, O., Agapova, O., Simakova-Yefremian, E., Snigerov, O. (2021) The contribution of forensic examination to ensuring the right to a fair trial within ecthr case law. *Access to Justice in Eastern Europe*. Vol. 4. № 4, pp. 104–115.

ABSTRACT

Viktor Makovii. Judicial examination in the area of implementation of the right to a fair trial. The article contains a study of the essence of forensic examination in view of the implementation of the right to a fair trial in the procedural legislation of Ukraine through the prism of the provisions of the Concept on the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, the development of the judicial practice of the courts of Ukraine and the European Court of Human Rights. The subject jurisdiction of the European Court of Human Rights has been worked out on issues related to the application of regulations regarding the exercise of the right to a fair trial. The essence of the forensic examination as a means of assessing the court's activity within the relevant process in terms of the content of the right to a fair trial, which includes such components as: the rule of law, fairness and publicity of the trial, compliance of the court with the signs of independence, impartiality, legality, compliance with the principles of equality, has been established participants in the process, conducting court proceedings within reasonable time limits. Each of the above components was reflected both in the judicial practice of the European Court of Human Rights and Ukrainian courts.

Forensic expertise is reflected in the context of its legal regime and the legal status of an expert in both international and domestic legislation. At the same time, the process of implementation of the first into the second became significant, as well as the issue of introducing into the national judiciary the basic principles of the use of forensic expertise, formulated in the judicial practice of the ECtHR.

The position is supported, according to which the variety of expert research within the framework of the relevant court proceedings is perceived as a means to support procedural guarantees that ensure a balance of justice within the limits of the relevant judicial proceedings, as well as create conditions for a proper investigation of the relevant circumstances, which are the basis of claims and objections in within the framework of one or another material and legal dispute.

Keywords: *forensic examination, right to a fair trial, rule of law, competition page, equality of participants, legal certainty.*